

မြန်မာ့စာပေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ရွေးထွေးသောဝေဒနာတို့သည်

အခန်း (၁)

ခပ်စောစောကြီး အိပ်ရာနီးခဲ့တာရော၊ မနက်ခင်းတုန်းကရွှေစင်နှင့် စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်ရော၊ ပြီးတော့ ရထား လူကျပ် ကျပ် စီးခဲ့ရတာရောကြောင့် ပဒုမ္မာခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးမှုရီနေသည်။ ။

ကားထဲမှာ လူအပြည့်ဆိုပေမယ့် ပဒုမ္မာက ဘေးတတန်းထိုင်ခုံ၏ အပြင်ဘက်အကျဆုံး စွန်မှာ မို့ လေက အရမ်းတိုးနေ၏။ ကားခေါင်မိုးက သံတန်းလေးကို ခပ်လျော့လျော့ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မျက်ဝန်းအစုံကို တင်းတင်းမှတ်ထားတာမို့ ကားစက်သံ၊ ဘေးက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားများ အသံ၊ သည် ကားပေါ်က လူတချို့ စကားပြောသံ၊ လက်မှတ်ရောင်း ကောင်ကလေးရဲ့ မှတ်တိုင်မေးနေသံတွေပါ နားထဲ ကြားနေမိသည်။ ။

ဒေါ်လေးနွဲ့တို့ အိမ်ရောက်ရင်တော့ ရေမိုးချိုး ခဏ နားပြီးရင် ကြည်ဖြူဆီသွားမည်။ သည် တစ်ခါ နည်းနည်းကြာမယ်လို့ ပြောသွားခဲ့ပြီး ခုလိုတစ်ပတ်လောက် ပဒုမ္မာပြန်ရောက်လာတာ သိရင် ကြည်ဖြူတော့ အံ့ဩနေဦးမှာ။ ။

စိတ်ကူးအစီအစဉ်တွေ ခေါင်းထဲမှာ ပြေးလွှားနေတာမို့ ပဒုမ္မာ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းက အနည်းငယ် ပြေလျော့လာသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်က ပဒုမ္မာတို့ နယ်မြေဒေသထက်

စာလျှင်ပိုပျော်စရာကောင်းနေတာ မှန်သည် ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးနွဲ့က သဘောကောင်းကြီးမဟုတ်ပေမယ့်လည်း သူ့အိမ်ကတော့ ဖေဖေအိမ်ထက် နားချမ်းသာစရာရှိသည် ။ မမအိမ်က နည်းနည်း ဆရာလုပ်တတ်ပေမယ့် သူက ရုံးစာရေးမလေးမို့ တစ်ပတ်မှာ ငါးရက်တော့ စိတ်လက်ချမ်းသာ နေနိုင်သည် ပဲ။

နောက်ဆုံးအဖြေကတော့ စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့ အထိ ဒေါ်လေးနွဲ့တို့ အိမ်မှာ နေလိုက်ဖို့ ပါပဲ။

ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိစဉ်မှာ ပဲ ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွားတာ ခံစားသိရှိလိုက်၏။ သို့ပေမဲ့ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဖြစ်။ ကားပေါ်က လူတွေဆီကလည်း လှုပ်ရှားသံမကြားရ၊ ဆင်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ တက်မည့်သူရှိလို့ ရပ်တာပဲ ဖြစ်မည်။ ချက်ချင်းလိုပဲ ကားပြန်ထွက်၏။

ကိုယ့်နားမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ်ကျရောက်နေသလိုမို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဟင် . . .

ပဒုမ္မာနှုတ်ခမ်းလေး ခပ်ဟဟပွင့်သွားရ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို သည် လို ရုတ်တရက်ကြီးတွေ့ရတော့ နည်းနည်းအံ့သြမိသည် ။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ မြည်သည် ။

ပဒုမ္မာလည်း အကြည့်မလွဲ။

သူ့ဆီက မွေးရနံ့အချို့ ကားထဲ ပျံသင်းနေသည် ။

သူသည် ယခင်ကလိုပဲ သားနားစွာ ဝတ်စားလျက်၊ တီရှပ်အနက်ပေါ်မှာ အပြာဖျော့ဖျော့ ဂျင်းအင်္ကျီကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားပြီး အရောင်သွေး

တူ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဝေါလ်ကင်းရှူး ဖြူဖြူနှင့် သူ့ စတိုင်လ်သည် ခါ
တိုင်းလိုပင် ခပ်တင်းတင်း။

ရေဘင်မျက်မှန်အောက်က သူ့မျက်ဝန်းအစုံကတော့ ပဒုမ္မာထံ စူးရဲရဲ
ကျရောက်နေသည် ။

သူဟာ ရန်ကုန်မှာ နေသူမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဘာကြောင့် ခုလို လာတွေ့ရသလဲကွယ်။

ရန်ကုန်ရောက်နေသည် ထားဦး။ သူ လိုင်းကားစီးမည့်သူ မဟုတ်
တာ ခုံခုံသိသည် ။

ဒါဆို ခုံခုံကိုတွေ့လို့ များကားပေါ် ရုတ်တရက်ပါလာရသလား။

ရင်က ဒုတ်ခနဲမြည်သွားရပြန်သည် ။

ဟင့်အင်း ... သည် လိုတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။

ရှင်ကို ခုံခုံ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူးဆိုတာ ရှင် သိပါတယ် ကိုကျော်
ဇောရယ်။

သို့ပေမဲ့လည်း လက်မလျှော့နိုင်သေးဘူးဆိုတာ သူ့မျက်ဝန်းတွေက
ကို ကြည့်လိုက်တော့ ချောက်ချားစွာ သိခွင့်ရသည် ။

ခုံခုံကြည့်ရင်းပင် တင်းမာရိပ်သမ်းသော ကိုကျော်ဇောမျက်ဝန်းတွေ
က အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာသည် ။

နှုတ်ခမ်းမှာ လည်း အပြုံးရိပ်ရိပ်ထင်ဟပ်လာ၏။

ခုံခုံရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်လာရ၏။

သူ နင့်ကိုချစ်နေတုန်းပါပဲကွာ။ လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်ဦးမှာ မဟုတ်
ပါဘူးလို့ ရွှေစင်ပြောခဲ့တာ တကယ်ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

ဒါပေမဲ့ ဒုံဒုံမှ စိတ်မဝင်စားတာ။

အစတုန်းက နည်းနည်းပါးပါး ရင်းနှီးခဲ့မိတာ အမှားကြီးမှားပြီး ထင်သည် ။

ရွှေစင်သာ သည် အဖြစ်ကိုမြင်ရင် "ရည်းစားထားတယ် ဆိုတာ အကင်းပါးမှ ကွ" ဟု ခပ်ရိုရိုနှင့် မထိတထိပြောတော့မှာ ကြားယောင်သည် ။

ဒုံဒုံ လူတွေကို စိတ်နာချင်သည် ။

အထူးသဖြင့် ခုလိုမျိုး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အရယူချင်သော ယောကျ်ားလေးတွေကို ပိုမုန်းသည် ။

သူ့ကိုလက်မခံနိုင်တော့တာ သူ သိသားပဲ။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

ဒုံဒုံကို ချည်နှောင်ချင်သော သူ့ပုံကို စိတ်ထဲက မုန်းတီးလာသည် ။
ပြီးတော့ နည်းနည်းလည်း ကြောက်ရွံ့လာရသည် ။

အတွေးငွေ့တွေက ရင်ကိုပူလောင်လာစေ၏။

ချိုသာသော အပြောလေးတွေမှာ နင်ပြောသလို ရှိခဲ့ဖူးတာ၊ ကြင်နာတတ်သူ တစ်ယောက်လားဟု စူးစမ်းအကဲခတ်မိဖူးတာတွေဟာ သည်လောက်အထိ မျှော်လင့်စရာ ဖြစ်စေသည် တဲ့ လား။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ရှင်းပြရင်လည်း ရနိုင်မည့်ပုံတော့ မရှိလှတာမို့ စိတ်ပျက်လာရသည်

။

"ဒုံဒုံ"

နောက်ထပ်တစ်ခွန်းခေါ်သံမှာ ဒုံဒုံ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရသည်။ ။

သည် ပုံအတိုင်းဆို သူ ဒုံဒုံနှင့်အတူ လိုက်နေတော့မှာ သေချာသည်။ ။

ပြီးတော့ သည် လိုပဲ တဖွဖွခေါ်၊ တတွတ်တွတ်ပြောနှင့် ကြိုးစားနေတော့မှာ ပဲ။

ဒေါ်လေးနွဲ့တို့ အိမ်ရောက်လို့ လှည့်ပြန်သည် ထား၊ နောက်နေ့ ထပ်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်။

သူ ဇွဲကောင်းပုံက ဒုံဒုံကို မကျေနပ်ဖို့ ကောင်းနေတာမှန်း သိခဲ့ပြီမို့ ရှေ့လျှောက်စိတ်ရှုပ်ရမှာ စိုးရိမ်လာသည်။ ။

သူ ဇွဲကြီးလေ၊ မျှော်လင့်ထားလေ၊ ဒုံဒုံက ရှောင်ခွာချင်လာသည်။ ။ သည် လို ရှောင်ခွာတာကိုပဲ သူက မကျေနပ်နိုင် ဖြစ်နေဦးမှာ လည်း သေချာလှသည်။ ။

ဒုံဒုံ ဆတ်ခနဲ သည် ဘက်ပြန်လှည့်လာတော့ ကျော်ဇောက် နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးသည်။ ။

ထိုအပြီးကို အသည်းယားလှသည်။ ။ အမြင်ကတ်စွာ အသည်းယားတာ။

ထိုစဉ် ကားက ကုက္ကိင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ။

အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားရပ်တာနှင့် ဒုံဒုံ ရုတ်တရက် မြန်မြန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်လိုက်တော့ ကိုကျော်ဇောပါ ဆင်းခဲ့ပြီးသားဖြစ်နေတာ တွေ့ရတာမို့ တစ်ယောက်တည်း မြေပြင်ကိုပဲ

မျက်စောင်းငုံ့ထိုးလိုက်ရသည် ။

ကားလမ်းကို အပြေးဖြတ်ကူးကာ တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းက ကားမှတ်တိုင်မှာ သွားရပ်တော့လည်း ကိုကျော်ဇောက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပါလာပြန်၏။

"ဘယ်ကိုလဲ ဒုံဒုံ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ လျှောက်လျှောက် သွားနေသလား"

ကြည့်ပါဦး ပြောပုံက။ သူပဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောခွင့်ရှိနေသူလိုလို။

"အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တာတွေ ရှိတယ်။ ခဏလောက် အချိန်ပေးစမ်းပါ ဒုံဒုံရယ်"

ဒုံဒုံ နှုတ်ခမ်းလေးက ပိုမိုတင်းစေ့သွားရ၏။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသလည်း တော်တော်လေးဖြစ်လာမိ၏။

"ရှင့်ကို ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုး ပေးခဲ့ဖူးလဲ၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်ပေးခဲ့ဖူးသလဲ၊ ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်တော့ဖို့ တောင်းပန်ထားပြီးသားပဲ ဦးကျော်ဇော"

"ကိုယ်မှ မင်းကို မမေ့နိုင်သေးဘဲ၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒုံဒုံ။ အရင်လို ပြေလည်မှုလေးတော့ ရှိသင့်ပါတယ်ကွာ မဟုတ်ဘူး လား"

ငုံ့မိုးငေးစိုက်လာသော မျက်ဝန်းတွေက စူးရှလွန်းလှတာမို့ အကြည့်လွဲလိုက်မိသည် ။

အရင်က သူ သည် လိုစိုက်ကြည့်ရင်တော့ စိတ်ထဲအနေခက် ရှက်ခဲ့မိသည် ။

ခုတော့ ထိုအကြည့်ကို အာရုံထဲ သိမှတ်စွာ မရှိချင်တော့ပေ။

မြို့ထဲဘက်သို့သွားမည့် ရေးနိုးကားကြီးတစ်စီးလာတော့ ကြာရှည်စဉ်းစားမနေဘဲ စွတ်ရွတ်တက်လိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်ကလေ ... မင်း အဲလိုမူတာလေးကို ပိုချစ်နေတာ"

တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သံက နားထဲသို့ ခါးသီးစွာ တိုးဝင်၏။

သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောမိဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ကားပေါ်ပါလာရသည်။ ။

သူလည်း ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သို့ပေမဲ့ ရီဝေဝေ မျက်လုံးတွေကတော့ ဒုံဒုံဆီကို မကြာခဏ စူးစိုက်ငေးမောလျက်သား ရှိနေတာ ဒုံဒုံ သိနေရသည်။ ။

ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်နိုင်တော့မှာ သေချာသည် မို့ အနားမှာ ရှိနေမှာ ချည်းကိုတော့ စိုးရိမ်သည်။ ။

အိမ်ကိုလာသည့်အခါ ထွက်မတွေ့ဘဲ ရှောင်နေလို့ ရပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ ရှိနေခိုက်မှာ တော့ ဒုံဒုံက ဟိုသွားသည် သွားနှင့်မို့ သူလိုက်ပါနေခွင့်ရနိုင်သည်။ ။ ဒါကို မရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စဉ်းစားရင်းပင် ကားကသမ္မတရုပ်ရှင်ရုံသို့ပင် ရောက် လာပြီ။

"ကဲ ဘယ်လိုလဲ ဒုံဒုံ။ ကားကို ဂိတ်ဆုံးအထိ လိုက်စီးမလို့ လား။ မင်းမြို့ထဲမှာ နေတာ မဟုတ်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ။ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ကိုယ်တို့ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ဒီလို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်ထားလို့ မရဘူးနော်။ အရင်လူတွေလို ကိုယ်က အေးအေးဆေးဆေး ချန်နေခဲ့မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ ... ဒါ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ပါကွာ။ နားလည်စမ်းပါ"

ချိုသာတိုးဖွတ်လှည့် ပြတ်သားညင်သာတစ်လှည့် နား၊ နားကပ်
တီးတိုးပြောနေ ဟန်ကြောင့် ကားပေါ်ရှိနေသူတချို့က ဒုံဒုံတို့ နှစ်ယော
က်ကို မသိမသာ ကြည့်၏။

ထိုအကြည့်တွေကြောင့် ဒုံဒုံ အနေရခက်သွားပေမယ့် ကျော်ဇောက
တော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ပန်းခြံမှာ ကားရပ်တော့ ဒုံဒုံ ဆင်းလိုက်သည် ။ ကျော်ဇောလည်း
အေးဆေးစွာပဲ မခွဲမခွာ ပါလာပြန်သည် ။

ဒုံဒုံ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းရင်း မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ အစစ
လုံခြုံဖို့ ဘယ်လိုအရံအတား အစောင့်အရှောက်မျိုးတွေ ရှိနေဖို့ လိုအပ်
သလဲဟု စဉ်းစားသည် ။

ဒုံဒုံရဲ့ ကုန္ဒိန္န အနေအထိုင် မခိုင်မြဲခဲ့လို့ လား။

နွေးထွေးသော ကြင်နာမှုတို့ နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေလိုတာကလွဲ၍ ဘာ
မှ မဖောက်ပြားခဲ့ဖူး တာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ခိုင်မာနေသည် ။

ဒါပေမဲ့လည်း ကိုကျော်ဇောကတော့ နားလည်နိုင်မည်မထင်ပေ။ သူ
ကို အကြောင်းမဲ့စိမ်းကားသွားတာ ပညာပြတာလို့ ပဲ ထင်စရာ
ရှိကြောင်း သူ့စကားတွေက သိသာနေတာပဲလေ။

လှည့်စားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတာ ယုံကြည်စေချင်ပေမယ့်
အချည်းနှီးဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိခဲ့ချိန်ကစလို့ သူ့ကို လုံးဝမတွေ့ချင်တော့
တာ။

ခုတော့ မတွေ့ချင်သည့်လူက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် မကျေမနပ်
ပဲ ဇွဲတင်းစွာ တကောက်ကောက်ပါလာနေပြီ။

သူ့ကို မျက်ခြေဖြတ်ချင်သည် ။

ထို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုက မြန်ဆန်စွာ ကျသည်။ ။

ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်က လှေကားတစ်ခုပေါ် ခုံခုံလှစ်ခနဲ ပြေးတက်ခဲ့တော့ ကျော်ဇောက လှေကားရင်းမှာ ကြောင်ငေးရပ်တန့် ကျန်ခဲ့သည်။ ။

ဒုတိယထပ်ထိ ပြေးတက်ခဲ့တာမို့ တံခါးရှေ့ရောက်တော့ အသက်ရှူသံ မြန်နေရသည်။ ။

တကယ်တော့ သည် အခန်းကို ဖေဖေနှင့်တစ်ခါသာ ရောက်ဖူးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ခုံခုံ တမင်တကာပင် ခြေဦးမလှည့်တော့တာ။

ရန်ကုန်မှာ အဆောင်နေချင်သည် ပူဆာတော့ အန်တီချိုက သူ့အခန်းမှာ ပဲ လာနေဖို့ ဖိတ်ခေါ်ဖူးပေမယ့် ခုံခုံက အမြင်ကတ်ဖွယ် ကောင်းအောင် ခပ်တင်းတင်း ငြင်းပယ်ပစ်ခဲ့တာ။

လမ်းကြိုတာတောင် သည် အခန်းကို လုံးဝ ခလုတ်တိုက်သွားမယ့် သူပဲဆိုတာသိတော့ ခုံခုံမာနကို မျက်စောင်းထိုးရှုတ်ချခဲ့တာ။ နောက်ကွယ်မှာ စကားအတင်းဆိုစရာ ဖေဖေကို တိုင်တန်းစရာ ဖြစ်နေခဲ့တာတွေလည်း မသိမဟုတ် သိခဲ့သားပဲ။

သည် တစ်ခါတော့ ကိုကျော်ဇောကြောင့် မရပ်ချင်သော အခန်းတံခါးရှေ့ ခြေစုံရပ်မိပြီ။

ဒေါ်လေးနွဲ့တို့ အိမ်ကို သိသွားတာထက်စာလျှင်တော့ အန်တီချိုအခန်းကို သိတာက ပိုကောင်းသည်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်။

ခုံခုံကလည်း သည် မှာ နေတာ မဟုတ်တော့ သူလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ကြာရှည်စုံစမ်းနေရအောင်လည်း သူ့မှာ အချိန်ပို မရှိတာ ခုံခုံ သိသည်။ ။

ဘဝမှာ စီးပွားရေးက နံပါတ်တစ် အရေးအကြီးဆုံးပဲဟု ခံယူထားသော ကိုကျော်ဇောလိုလူက ကောင်မလေးတစ်ဦးအတွက် ကြာရှည် အချိန်မဖြုန်းနိုင်မှာ သေချာသည်။

"ကိုယ့်အတွက်ကတော့ အချိန်ဆိုတာ ငွေပဲ။ အချိန်နဲ့ အမျှ ငွေတွေ ထွက်နေရမယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်တွေဟာ ငွေနဲ့ ညီမျှခြင်းချလို့ ရနေတယ်"

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ သူကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။

သည် လောက် အဖိုးတန်နေတဲ့ အချိန်တွေ ဒုံဒုံအတွက် မပေးစမ်းပါနဲ့ လား။

ရှင် တကယ် လက်လျှော့လိုက်စမ်းပါရှင်။

ဖွဖွပြီးလာမိရင်း ဘဲလ်ကို ဖြည်းဖြည်းနှိပ်သည်။

မမိတမိနှင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးသူကိုတွေ့တော့ စိတ်ထဲက ရှုပ်ထွေးမှု နိုးကျပ်မှုတွေ ချက်ချင်းပြေပျောက်ကာ ဒုံဒုံ ပြီးရယ်လိုက်မိတော့၏။

"ဟေး ... သားသား ... ချိုသည်း"

"မမဒုံ ... မာမီရေ ... မမဒုံ လာတယ်"

ချိုသည်းက ဒုံဒုံမြှောက်ချီလိုက်တာကို သဘောကျသွားရင်း အတွင်းဘက်ကိုပါ လှမ်းအော်သည်။

"သားသား ... ကျောင်းမသွားဘူးလား"

"သွားမယ်။ မာမီအလှပြင်တုန်း"

"ဟယ် ... မိုးလည်း ရှိလား။ မိုးကော ဈေးမထွက်ဘူးလား။ ဒုံဒုံက အပေါ်သာတက်ခဲ့တာ။ ဘယ်သူမှ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ သော့ခတ်ထားတာ

မတွေ့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တယ်"

"သွားမလို့ ပဲ၊ တို့ နည်းနည်းနေမကောင်းတာနဲ့ "

"ဟုတ်လား"

မမိုးက ခပ်နွမ်းနွမ်းပြီးလျက် ဒုံဒုံရှိရာ လျှောက်လာသည်။ ။

"ဖျားတာလားဟင်။ နေမကောင်းရင် လွဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး "

"နည်းနည်းပါ ဒုံဒုံ။ အအေးမိပြီး အသံဝင်နေတာ"

ချိုသည်းကို ချီလျက်သား ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

"သူ့အမေကော"

ချိုသည်း ခေါင်းကလေးဆီ မေးဆတ်ပြရင် မမမိုးကို တိုးတိုးမေးလိုက်၏။

"ရှိတယ်လေ။ အခန်းထဲမှာ "

"ဪ ..."

ဒုံဒုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

ချိုသည်းက ပြောသားပဲ။ သူ့အမေ အလှပြင်တုန်းဆိုတာ။ ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ချောမောသည်။ ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အထိ အပျိုကြီးအဖြစ် ဟန်ပန် အပြည့်ရပ်တည်လာခဲ့ပြီးမှ ဖေဖေလို လူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ချစ်မက်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့သလဲမသိ။

အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီး အဖြေမရဖူးသော အကြောင်းရာကိုပဲ လှစ်ခနဲ ပြန်တွေးမိတာမို့ ကိုယ့်ဘာသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ချိုသည်းဆိုတဲ့ မောင်အငယ်ဆုံးလေးသည် ပဲ ငါးနှစ်ထဲရောက်ခဲ့ပြီပဲ ။ အန်တီချိုလည်း ဖေဖေဘဝထဲ ဝင်လာတာ အနယ်ထိုင် အသားကျလို့ နေတတ်ခဲ့ပြီ။

"မမဒုံ ... ဓာမီကို သား သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟဲ့ ... နေစမ်းပါဦး"

ဒုံဒုံက အတင်းဖက်ထားကာ ပါးဖောင်းဖောင်းကို မွှေးရှိုက်ပစ်လိုက်သည် ။ သို့ပေမဲ့ ချိုသည်းက ကိုယ်ပေါ်က ဆင်းကာ သူ့အမေဆီသွားဖို့ ပြင်နေတာမို့ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ရ၏။

အန်တီချိုက သူ့ကိုယ်သူ ချိုကဟု ပြောပြီး ဖေဖေကို ကိုကြီး ဟု ခေါ်၏။ သူ့သားလေးကျ သူ့အသည်းမို့ ချိုသည်းတဲ့ ။

"ဟင်း ... မိန်းမနာမည်ကြီး မခေါ်ပါဘူး"

ခေါ်ကာစက အရမ်းရှုတ်ချခဲ့မိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မောင်လေးမို့ ယောက်ျားပီသတဲ့ အမည်ပဲပေးချင်တာ။

ဒါပေမဲ့ နောက်တော့လည်း အကုန်လုံးက ချိုသည်းပဲ ခေါ်နေကြတော့ ဒုံဒုံလည်း ဆန့်ကျင်ဖို့ မကြိုးစားတော့။

"ဟောတော့ ...၊ တကယ်ပဲကိုး။ ဒုံဒုံအသံတော့ ကြားမိသလို ထင်သား။ ဒါပေမဲ့ အန်တီချို မယုံတာ။ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်သလဲသမီး"

"ခု မနက်ကမှ ပါ"

အခန်းထဲက ထွက်လာသော အန်တီချိုက ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာက အပြုံးချိုချိုနှင့် မျက်နှာခြယ်သထားပုံရော ဝတ်ဆင်ထားပုံပါ ခေတ်မီလှ

ပနေ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ဒုံဒုံကို အကဲခတ်ချင်သလိုလိုပင်။

"မရောက်တာကြာလို့ လမ်းလည်း ကြုံတာနဲ့ တက်လာခဲ့တာ"

ဒုံဒုံစကားကို အန်တီချို မယုံမှာ သေချာသည် ။

ဆယ်တန်းတုန်းက သူ့အခန်းမှာ လာနေပါ။ နာမည်ကြီး ကျူရှင်တွေ ထားပေးပါ့မယ်ပြောတုန်းကတောင် ဒုံဒုံ လက်မခံတာ သူ မှတ်မိပုံပါပဲ။

သို့ပေမဲ့ အန်တီချိုက ရှည်ဝေးစွာ မေးမြန်းနေလေ့တော့ မရှိ။

"ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့ ။ ကြုံရင်လာပေါ့။ မိုးလည်း အမြဲရှိနေသားပဲ"

"မိုးကို ဈေးမထွက်ဘူးလား ခုပဲ မေးနေတာ"

"သူက ထွက်ချင်တယ်။ အိမ်မှာ ပျင်းတယ်တဲ့ လေ။ နေ့လယ်မှ လာချင်လာလို့ ။ သားကို ကျောင်းပို့ပြီး အန်တီက ဆိုင်ကို ဝင်မလို့ "

အန်တီချိုက မင်္ဂလာဈေးမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည် ။ မမိုးက သူ့တူမဆိုပေမယ့် ငယ်ကတည်းက မွေးစားထားတာမို့ အန်တီချို အပေါ်ကျိုးနွံသည် ။ ဆိုင်ကို စိတ်ချလက်ချ လွဲထားလို့ ရသည် ။

ဖေဖေနှင့် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ရန်ကုန်မှာ တစ်လှည့် ဒုံဒုံ တို့အိမ်မှာ တစ်လှည့်နေသည် ။

"ဪ ... သမီး မိုး၊ ဒုံဒုံဖို့ ကော်ဖီဖျော်ပေးပါဦး"

"ရတယ် အန်တီချို၊ ဒုံဒုံ မသောက်ချင်ဘူး။ နောက်မှ ဒုံဒုံ ဘာသာ ဖျော်သောက်ပါ့မယ်"

ကိုယ့်ကို ဧည့်သည် လို လုပ်နေမှာ ကြီးကို မကြိုက်လှတာမို့ ခပ်မြန်မြန်ငြင်းလိုက်မိသည်။

"အေး ... အေး ... ဒါဆိုလည်း အန်တီချို သွားလိုက်ဦးမယ်။ သား လေးရေ ... လာဟေ့"

ချိုသည်းကို လှမ်းခေါ်ရင်း နံရံထောင့်က စားပွဲပေါ်က ဆွဲခြင်းနှင့်ပို က်ဆံအိတ်ကို ယူသည်။

"အချိန်ရတယ်ဆိုရင် ညနေထိနေပါလား ဒဲ့ဒဲ့။ မိုးလည်း အဖော်ရှိ သားပဲ"

အန်တီချိုစကားကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ပြုံး၍ သာ နေလိုက်၏။

ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ဖြစ်မည်ဆိုတာ ဒဲ့ဒဲ့မှ ဆုံးဖြတ်မရသေးတာ။

အဖြူအစိမ်းကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ချိုသည်းကိုလက်ဆွဲကာ အန်တီ ချို လှေကားက ဆင်းသွားတော့ တိုက်ခန်းထဲမှာ ဒဲ့ဒဲ့နှင့် မိုးသာ ကျန်ရစ် ၏။

ဒဲ့ဒဲ့ ချက်ချင်းလိုပင် ဝရန်တာဆီထွက်ရပ်ကာ အောက်ဘက်သို့ မသိ မသာ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ဥဒဟိုသွားလာနေကြသောလူတွေထဲမှာ မျက်လုံးဝေ့ရှာပေမယ့် မ တွေ့။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးမှာ ပဲ ဒဲ့ဒဲ့မျက်ဝန်းက တစ်နေရာကို ရောက်သွားကာ စူးစိုက်လိုက်မိတော့၏။

တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပြင်ဘက်စွန်း က စားပွဲမှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း စီးကရက်သောက်နေတာကျော်ဇော မဟု တ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာ လဲလေ။

သည် ဘက်က တိုက်ခန်းတွေဘက်
ခပ်အေးအေးမော့ကြည့်နေတာမြင်တော့ ဒဲ့ဒဲ့ လှစ်ခနဲ ကွယ်လိုက်သည်။ ။

ဝရန်တာတံခါးဝမှာ မိုးနဲ့ တိုက်မိမလိုတောင် ဖြစ်တော့ ကိုယ့်ဘာ
သာ ရယ်လိုက်မိ၏။

"ဘာတွေ့လို့ လဲ ဒုံဒုံ။ မိုးက အအေးသောက်ဖို့ ခေါ်မလို့ ဥဇ္ဇာ"

"ဖျော်လိုက်တာလား။ မြန်လိုက်တာ"

"မဖျော်ပါဘူး။ ဆဲဗင်းအပ်ပါ"

ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး မိုးနဲ့ အတူ အအေးသောက်ရင်း
အလိုလိုပြီးချင်နေရ၏။

"ဒိဒိ ဘယ်သူပါလာသေးလို့ လဲ၊ အောက်မှာ ကျန်ခဲ့တာလား"

မိုးက အကဲခတ်မိသလိုမေး၏။ မိုးကိုတော့ သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်သ
ည် မို့ တစ်ခါတလေ ဈေးကိုရောက်လျှင် အကြာကြီး စကားပြော ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ကိုမင်းဇင်က အန်တီချို့တူမကိုမှ အရူးအမူး စွဲလမ်းနေတာ မို့ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့ ဒုံဒုံက အောင်သွယ်လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေရတာ။

"အတူတူပါလာတာ မဟုတ်ပါဘူး မိုးရယ်။ သူ့ဘာသာ ဒုံဒုံနောက်
လိုက်လာတာ"

"ဘယ်သူလဲ"

"ကိုကျော်ဇောကြီးလေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား။ သူက ဒုံဒုံကို မပြတ်သေးဘူးလား"

"အစကတည်းက ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဘာသာမပြတ်ရင်တော့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒုံဒုံတော့ စိတ်ရှုပ်

ပ်တာပဲ မိုးရယ်။ ကုက္ကိုင်းနားရောက်နေမှ မြို့ထဲဘက် ကားပြန်စီးလာတာ "

"အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒုံဒုံက ကျောင်းတက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား"

"ကျောင်းကတော့ နောက်နေ့မှ သွားမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအိမ်မှာလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာကြီး ပြင်ထားရဦးမှာ "

"ဒုံဒုံကြည့်တော့ ကိုကျော်ဇော အောက်မှာ ရှိသေးလား"

"အင်း ... ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ "

"အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း ဇွဲကောင်းသားဟေ့"

"အဟုတ်ပဲ ... ဇွတ်ပဲ။ လုံးဝ ကြည့်မရတော့ဘူး"

မိုးက အန်တီချိုနှင့်အတူ ဒုံဒုံတို့ ဆီကို လိုက်လည်ရင်း ကိုကျော်ဇောကို မြင်ဖူးထားခဲ့သည် ။

"ရူပါကတော့ မိသားနော်။ စီးပွားရေးလည်း တော်တယ်ဆို။ အန်တီချိုပြောတာ"

"အဲလိုချီးမွမ်းလွန်းလို့ ဒီလူ ရောင့်တက်တာနေမှာ ။ ဒုံဒုံတော့ အရမ်းမုန်းနေပြီ"

"သူက ဒီမှာ ကြာကြာနေမယ်တဲ့ လား"

"မသိပါဘူး။ မပြောတတ်ဘူးမိုးရဲ့ ။ ဒုံဒုံနဲ့ ကားပေါ်မှာ လာတွေ့တာ"

"ဒုံဒုံလည်း မလွယ်ပါဘူး"

"အဟုတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ရည်းစားထားဖို့ တောင် စိတ်ကုန်ရော"

မိုးက ဒုံဒုံမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည် ။

ဒုံဒုံပါ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ပေါ့ပါးလာ ရ၏။

"ကိုကျော်ဇောက ဒုံဒုံပြန်တဲ့ အထိ စောင့်မှာ တဲ့ လား"

ဒုံဒုံမျက်နှာလေး ပြန်ရှုံ့သွားရရင်း ခေါင်းယမ်းမိသည် ။

အဲသည် လိုစောင့်နေမယ်တော့ မထင်ပါဘူးလေ။ ဒုံဒုံစိတ်က ပြတ် သားနေတာ သူသိလောက်ပြီပဲ။

စီးပွားရေးမျိုးစုံနှင့် မြန်မာပြည်တန့်တလျား သွားနေသူက တစ်နေ ရာမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်နေသည် အထိတော့ အချစ်ကို မကိုးကွယ်တန်ရာ ။

သို့ပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် မိုးနဲ့ အတူ ဝရန်တာက ထွက်ကြည့်တော့ သူ ရှိနေတုန်းပဲမို့ စိတ်ပျက်သွားမိသည် ။

"ဒုံဒုံကို စွဲနေပုံတော့ရသားပဲ"

မိုးရဲ့ မှတ်ချက်စကားကို နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးမိ၏။

ချစ်တာတော့ မဟုတ်နိုင်။ အောင့်သက်သက်နှင့် မကျေချမ်းနိုင်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

သေချာပြောမပြတ်ပေမယ့် သူ့သဘောကို ဒုံဒုံ မှန်းဆနိုင်သည် ။

မိုးနှင့်စကားစမြည်ပြောရင်း နေ့လယ်ရောက်လာတော့ မိုး ချက် ထားသော ထမင်းကို အတူတူစားကြသည် ။

"မိုး ... ဘာမှာ ဦးမလဲ"

"ဟင် ... ဘာကိုလဲ"

မိုးက သူ့ကိုစနေမှန်း ချက်ချင်းမသိ။ ပြီးမှ သဘောပေါက်စွာ ဒုံဒုံပခုံး

ကို ဖွဖထုသည် ။

"မမှာ ဘူးလား။ ကိုယ့်ဘာသာ ဟုတ်နေကြပြီပေါ့လေ"

"ဒုံဒုံနော် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ဟာ ... ဒုံဒုံ ဘာပြောသေးလို့လဲ"

"သူ့အစ်ကိုများ မိုးတို့က မကြိုက်ပါဘူး"

"အမယ်လေး ... ကိုမင်းဇော်ကြားရင်တော့လား"

"ဒုံဒုံပြောလိုက်ပေါ့"

"မလုပ်ပါနဲ့ ။ ခုတောင် စိတ်ညစ်နေရတာ"

"စိတ်ညစ်ရင် နောက်တစ်ယောက်ထား"

"တော်ပါပြီ မိုးရယ်။ ရှင်းရခက်တယ်။ ဒုံဒုံတော့ ကောင်ကလေးတွေ
ကို သိပ်မခင်ရဲတော့ပါဘူး"

မိုးတော့ ယုံကြည်ပါရဲ့ လားမသိ။

ဒုံဒုံကတော့ တကယ်ပြောတာ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ရိုးသားဖြူစင်သော အကြင်နာကို ရယူဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဒုံဒုံ သိနေခဲ့ပြီလေ။

အခန်း (၂)

"ဒုံဒုံရေ ..."

"ရှင် . . . "

မီးဖိုခန်းကနေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထူးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ တံခါးရှက်ကိုမီရင်း ဒုံဒုံထံ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ မမအိကို တွေ့သည် ။

"ဘာလုပ်နေတာတုန်း"

"ကျောက်ကျောက်ကျိုထားတာ ရနေပြီ။ အဲဒါ လာယူတာ။ မမအိတို့ အပျင်းပြေစားရအောင်"

"တို့ တော့ သိပ်မကြိုက်ပါဘူး"

"ဒေါ်လေးနွဲ့က ကြိုက်တယ် မမအိရဲ့ ။ နွားနို့ရော ယူခဲ့မယ်နော်။ ခုသောက်တော့မလား"

"နေ . . . နေ မသောက်သေးဘူး။ မေမေ့ဖို့ တော့ ထည့်ချင်ထည့်ခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

နှုတ်ကပြောရင်းနွားနို့ကို ဖန်ခွက်ထဲ ဖြည့်သည် ။

ကျောက်ကျောပန်းကန်၊ နွားနို့ဖန်ခွက်၊ လက်သုတ်ပဝါ ဘာညာအားလုံး ဗန်းကလေးထဲထည့်သယ်ပြီး ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာတော့ ဒေါ်

လေးနွဲ့နှင့် မမအိက တီဗွီထိုင်ကြည့်နေကြပြီ။

သူတို့ ရှေ့က စားပွဲပုလေးပေါ် ဗန်းကိုတင်ထားပြီး ဒုံဒုံလည်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

သည် နေ့မှ ရောက်ပေမယ့် ဒေါ်လေးနွဲ့တို့ အိမ်က ဒုံဒုံနှင့် မစိမ်းပါ။

အရင်တစ်ခါ ကျောင်းဖွင့်တုန်းကလည်း ခဏလာနေဖူးတော့ အားလုံးလို ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ။

ခဏလောက်တော့ ဒုံဒုံလည်း တီဗွီကြည့်နေလိုက်၏။ နောက်တော့ စိတ်မပါတော့ဘဲ ပျင်းလာသည်။ ။

"ဒေါ်လေး"

"ဟ ..."

ဒေါ်လေးနွဲ့က မျက်နှာလှည့်မလာဘဲ ကိုအံ့ကြီး သီချင်းသံမှာ နစ်မြောနေသည်။ ။

"ဒုံဒုံ လမ်းထိပ်ခဏသွားချင်လို့ "

"ဟဲ့ ... ညကြီးမင်းကြီး၊ ဘာလုပ်ဖို့ တုန်း"

ဒုံဒုံ ချက်ချင်းမဖြေဘဲ စိတ်ထဲမှာ ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။ ။ သည် အိမ်မှာ နေဝင်ပြီဆို ညကြီးမင်းကြီးဟု သတ်မှတ်သည်။ ။ သူတို့ သားအမိလည်း တော်ရုံကိစ္စနှင့်အပြင်မထွက်။ ဒုံဒုံကိုလည်း မထွက်စေချင်။

ကိုယ့်မြို့မှာ တော့ ရန်ကုန်နှင့်နည်းနည်းလှမ်းလို့ တောဆန်သည် ဆိုပေမယ့် သည် လောက် ချုပ်ချယ်မခံရချေ။

ဒုံဒုံ သွားချင်စိတ်ပေါ်ရင် ညလည်း ပဲ သွားသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်ကပြန်ရင် နောက်ကျတတ်ပေမယ့် ဘူတာရုံလေးမှာ ဒုံဒုံကို ကြိုနေ

တာမဟုတ်။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ တစ်ယောက်တည်း အိမ်အထိ ခြေကျင်
လျှောက်ရတာ။

"မုန့်စားချင်လို့ ဒေါ်လေး"

"ဒီမှာ မုန့်တွေ ရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ"

"ဒုံဒုံက အချဉ်ထုပ်ဝယ်ဖို့ ပါ"

"ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်သွား၊ လမ်းထိပ်တင်ဝယ်နော်။ ချ
က်ချင်းပြန်လာ။ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်ပေါက်စလေးကို ပြေးယူပြီး
တံခါးဖွင့်ထွက်ခဲ့၏။

ပထမအထပ်မို့ ဘာမှ သိပ်မဆင်းလိုက်ရဘဲ မြေကြီးပေါ်ရောက်၏။
အောက်ဘက်က ကားစတင်းမှာ ကားတွေ အစီအရိပ်ထားပြီး မီးတွေ
လည်း လင်းထိန်နေ၏။ လူတွေလည်း သွားလာ နေကြတာ။

ဒါကိုများ ပူပန်စရာမရှိ ပူပန်သေးသည် ။

နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ ပြုံးရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့သည် ။

ညချမ်းလေးက အေးမြကာ ကြည်နူးစရာကောင်းသည် ။

နွေလယ်ခင်းက စိတ်ရှုပ်စရာလို့ ခေါင်းထဲ ဘာမှ မကျန်တော့ပြီမို့ ဒုံ
ဒုံစိတ်ကလေးက လွတ်လပ် ပေါ့ပါးနေရသည် ။

နွေလယ်က အန်တီချိုတို့ အခန်းကဆင်းလာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆို
ငယ် ကိုကျော်ဇော မရှိတော့။ ကြည့်ရတာ စိတ်မရှည်လို့ ပြန်သွားပုံရသ
ည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုံဒုံကတော့ ကျေနပ်သည် ။

သူ နှောင့်ယှက်နေတာကြီးကို ကြိုက်မှ မကြိုက်ဘဲ။

သူ့လမ်းသူသွားတော့ အေးရောပေါ့။

မြေပြင်ကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ကြည့်ကာ လက်ပိုက်လျှောက်လာရင်း နောက်ဘက်က ကောင်လေးတစ်စု၏ ရယ်သံကိုကြားတာမို့ စောင်းငဲ့ ကြည့်တော့ အုပ်စုထဲကနေ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ဒုံဒုံနောက် ပါလာသလိုမျိုး ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်နေကာ နောက်ဘက်က မြှောက်ပေးသည့် အုပ်စုက ကျိတ်ရယ်နေကြတာ။

ဘာမှ အမှုမထားဘဲ လမ်းထိပ်က ဆိုင်ကလေးဆီ လျှောက်ခဲ့သည် ။
ရေခဲချောင်းတို့ ၊ ဘီစကစ်တို့ ၊ အချဉ်ထုပ်တို့ ရပြီး ထိုဆိုင်လေးမှာ ဖုန်းလည်း ဆက်လို့ ရတာမို့ ဒုံဒုံကတော့ သွားနေကျ။

ဆိုင်က ကောင်မလေးကို ပြုံးပြပြီး ဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ကြည်ဖြူဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ဒုံဒုံပါ ... ကြည်ဖြူနဲ့ ပြောပါရစေ"

"ဟဲ့ ... ဒုံဒုံ"

"အဟဲ့"

"ဘာရယ်နေတာလဲ။ ခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ ဒုံဒုံ။ နင် ရန်ကုန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား"

"အေး ..."

"ခွေးစုတ် ... အိမ်တော့မလာဘဲ"

"လာမလို့ လေ။ မပြောချင်တော့ဘူး"

"တော်ပြီ။ အကြောင်းပြမနေနဲ့ "

"မနက်စောစောလာမယ်"

"အိုကေ ... ငါလာခေါ်ရမလား"

"နေပါစေ။ ငါ့ဘာသာပဲ လာမယ်"

"ကျောင်းတက်ဖို့ ကော စိတ်ကူးရှိပြီလား။ ဖွင့်တာ ဘယ်နှရက် ရှိနေပြီလဲ"

"ရှိပါတယ်ဟဲ့"

"တောပြန်လိုက်ရင် တော်တော်နဲ့ ကို ပေါ်မလာတော့ဘူး"

"အမယ် ... တော မဟုတ်ပါဘူး"

"ထားပါ၊ ထားပါ"

"ဒါပဲဟာ။ မနက်မှ ပြောတော့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

လူကြီးသူမလေသံလေးနဲ့ အနားမှာ ရှိရင်တော့ ဖတ်ခနဲရိုက်မိ ပြီး သားဖြစ်မှာ ။

ခပ်ပြီးပြီးနှင့်ပဲ ဖုန်းချ ဖြစ်၏။ မရမ်းပေါင်းထုပ်ဝယ်ပြီး ဆိုင်ပြင် လှ စ်ခနဲထွက်လာတော့ စောစောက ကောင်ကလေးနှစ်ယောက် မလှမ်းမ ကမ်းမှာ မယောင်မလည် စောင့်နေသည် ။

သူတို့ ဘာသာစကားပြောနေသလိုလို လုပ်နေပေမယ့် ဒဲ့ဒဲ့တို့ က မ သိဘဲနေမလားကွယ်။

နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကိုက်ကာ ပြုံးမိ၏။

ခေါင်းငုံ့ကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်နှင့် လျှောက်နေသော သူမနောက်ပါးက ပါလာရင်း ရှုပ်အင်္ကျီအနက်ပွင့်လေးနှင့် ပန်းရောင်ထဘီလေးကိုဝတ်ကာ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိသော ကောင်မလေးကို ဘာကြောင့်အရမ်းချစ်စရာဟု ထင်မိသွားသလဲ စဉ်းစားမရချေ။

"ပဒုမ္မာ"

ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်တော့ ဒုံဒုံနားထဲ နည်းနည်းထူးခြားသွားရသည်

။

သူတို့ ကို ဒုံဒုံမသိဘဲ သူတို့ က နာမည်တွေဘာတွေ ဘယ်လိုသိနေသလဲ။

"တစ်ယောက်တည်းဆို လိုက်ပို့မလို့ ပါ"

"ဟင်"

ဒုံဒုံ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ပိန်ပိန် ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ဒုံဒုံဘေးနား ရောက်လာသည် ။

"ပဒုမ္မာက မမအိတို့ အိမ်က မဟုတ်လား"

သူတို့ က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သေးသည် ။

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ကျွန်တော်တို့ က အောက်ထပ်အခန်းက။ ပဒုမ္မာ့ကို မြင်ဖူးနေတာကြာပြီ"

"ဪ ... ဪ"

"မိတ်ဆွေလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်"

ဒုံဒုံ ပြုံးမိတော့သည် ။ ဘယ်လိုကလေးတွေလည်း ကွယ်။

"မာနမကြီးတတ်ဘူးဆိုရင် သူငယ်ချင်းလုပ်လို့ လည်း ရပါတယ်"

တစ်ယောက်တည်း ရယ်သံနှင့်ပြောသည်။

စကားဆိုရင်း အတူတူလျှောက်လာဖြစ်ကြတာမို့ ဘေးကနေကြည့်
လျှင်တော့ သည် သုံးယောက် အတူတကွဟု ထင်စရာ။

ဒုံဒုံမှာ ပင်ကိုခင်မင်ဖော်ရွေစိတ်ရှိသည်။

အခုလည်း ပြုံးစိစိမျက်နှာလေးနှစ်ခုကို သဘောကျမိ၏။

"သူငယ်ချင်းဆိုလည်း သူငယ်ချင်းပေါ့။ နောက်တွေ့လည်း
ခေါ်နိုင်ပါတယ်"

"ပဒုမ္မာက တကယ်ခင်စရာကောင်းတယ်ဗျာ"

"ဟောတော့ ... ချက်ချင်းကြီး"

"ဟဲ ... ဟဲ ... သိတာပေါ့"

"တို့ က ဒီမှာ ခဏလာနေတာ"

"သိတယ်လေ။ ကျောင်းလာတက်တာ မဟုတ်လား"

အံ့ပါရဲ့ ကွယ် . . . သိနေတာချည်းပဲပါလား။

ခဏလေးနှင့်ပဲ ဒုံဒုံတို့ တိုက်တန်းတွေဘက် ရောက်လာသည် မို့ ဒုံဒုံ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ တော်ကြာ ဒေါ်လေးနွဲ့က အညောင်းပြေ ဝရန်
တာထွက်ရပ်လို့ မတော်တဆ မြင်သွားခဲ့ရင် မြည် တွန်တောက်တီးလို့
ဆုံးမှာ မဟုတ်။

"သွားတော့မယ်နော်"

"ကျွန်တော်တို့ အခန်းက ညာဘက်ကလေ။ လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင်

ခေါ်ပါ"

လိုက်ကာစီမ်းပြာပြာလေးနှင့် အခန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသနေသေးသည်။

"အင်း ... အင်း ဒုံဒုံ မှတ်မိပါတယ်"

"သွားဦးမယ်၊ လမ်းထိပ်ပြန်ထွက်မှာ "

ဒုံဒုံ လှေကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်တာနှင့် သူတို့ လည်း ပြန်လှည့်သွားကြ၏။

ကြည့်ရတာ ဒုံဒုံကို တမင်တကာ လိုက်ပို့ပေးပုံ။

ရယ်ချင်စရာကောင်းသည် လည်း မဟုတ်ပါဘဲ တိုးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ ပြီးရယ်နေမိသော နှုတ်ခမ်းက တံခါးဖွင့်ပေးသော ဒေါ်လေး နွဲ့မျက်နှာတည်တည်ကိုကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲ စေ့ပိတ်သွားရ၏။

"ဘယ်က ကောင်လေးတွေလဲ ဒုံဒုံ"

"ရှင် ... ဟို ... အောက်ခန်းကပါ"

"ဘယ်တုန်းကများ သိလိုက်သလဲ တတွဲတွဲနဲ့ ။ သူများ တွေ တစ်မျိုး ထင်စရာ ဖြစ်မယ်။ ဒေါ်လေးတောင် အပေါ်က လှမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်သူတွေများ လဲ ထင်လိုက်မိသေးတာ"

"ခုမှ သိတာပါ ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ အိမ်နားနီးချင်းမို့လို့ ဒုံဒုံစကား ပြန်ပြောတာပါ"

"ပြောတာလည်း ပြောပေါ့။ အတူတူတွဲလျှောက်စရာတော့ မလိုပါဘူးဟယ်"

"ဒုံဒုံတစ်ယောက်တည်းမို့ ပြန်ပို့ပေးတာပါ"

"အမယ်လေးအေ ... ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ပေါ့။ ကိုယ့်လမ်းထဲတင်ဥစ္စာ"

ဒုံဒုံဆက်ပြီး ရှင်းပြမနေတော့။ ဒါတောင် မမအိ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေရင် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းတော့ ဝင်ပြောဦးမှာ ။

ဒေါ်လေးနွဲ့က မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လို ဘာညာ တရှည်တလျား ဆိုဆုံးမနေသေးသည် ။

ကျွတ် ... အဲဒါတွေ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ။

ဒုံဒုံကို ဖေဖေသမီးမို့ ဆုံးမနိုင်မှ ၊ တတွတ်တွတ် ပြောနေမှ တော်ကာ ကျမှာ ဟု ယူဆထားပုံပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း သည် အိမ်မှာ က ဒုံအတွက် လုံခြုံအေးချမ်းမှု ရှိမည် မဟုတ်လား။

"နောက်တစ်ခါ အတူတူ တွဲလျှောက်မလာတော့ပါဘူး၊ ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေးက မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်မယ်"

"လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီကောင်မလေးကတော့။ ငါ့နာမည်ကို ဆွဲထည့်ဖို့ စဉ်းစားရပြန်ပြီ"

ဒေါ်လေးနွဲ့က မျက်စောင်းထိုးလျက် ခပ်မဲ့မဲ့ပြောတာမို့ ဒုံဒုံ တစ်ဖက် လှည့်ကာ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည် ။